

KEREKÍTŐ
MANÓ
és a
HÓGÖMB

Kerekítő manó polcán egy hógömb állt. Amikor megrázta, csillogva hullani kezdett benne a hó. Kacska macska felugrott a polcra, hogy közelebbről is szemügyre vegye.

A hógömbben egy kis kunyhót és egy hóembert látott.

– Ki lakik a kunyhóban? – kérdezte
Kacska macska.

– Senki – felelte Kerekítő manó.

– **Akkor nagyon magányos
lehet a hóember.
Látogassuk meg!**

Kerekítő manónak tetszett az ötlet,
legyintett hát varázssipkájával,
és a következő pillanatban mindketten
a gömbben találták magukat.

– Örülök, hogy
meglátogattatok! –

lelkendezett a hóember. – Még soha
nem jött hozzám vendég.

– Szép itt – nézett körbe Kacska
macska. – De még szebb lenne,
ha esne a hó!

– Ahhoz meg kell ráznia
valakinek a gömböt – mondta
a hóember.

– Majd én! – Kacska macska a gömb falához
ugrott, és meglökte a mellső lábával.

– Neee! – kiáltotta Kerekítő manó.
De már késő volt.

A hógömb leesett a padlóra, és széttört.

Mindannyian kibucskáztak belőle.

Kerekítő manó és
Kacska macska újra akkorák
lettek, mint régen.

– **Jaj nekem!** – jajgatott
a hóember. – **Elolvadok!**

Kerekítő manó meglengette a varázssipkáját,
és elmondott egy varázsigét:

**– Éljenek a hóemberek, ami
széttört, legyen kerek!**

A hógömb újra kerek lett, és
a hóemberrel a belsejében
Kerekítő manó visszatette
a polcra.

– Többé nem csinálok
ilyet! – mondta
bűntudatosan
Kacska macska.

Ettől a naptól fogva
a gömbben már
rázás nélkül is
hullottak
a hópelyhek.

